

— Hol van a zászlós úr? . . .

Bari káplár felütötte lekókadt fejét, felugrott a szikláról, mintha az megcsípte volna.

— Ambrusbá'! . . .

Az öregember mellé ugrott s akkora örömmel ölelte át, mintha kedves édesapja lenne.

— Vigyázzék, káplár úr! — szabadkozott az ölelgetés ellen az öregember. — Mind kilocsogtatom ezt az áldott vizet . . . A zászlós úrnak hoztam . . .

A beszélgetésre előbujt a fedezékből a zászlós is, hogy átvegye az öregember ajándékát s eltűnjön vele a sátorlap mögött.

— Beszéljen kijed . . . — erőszakoskodott örömeiben a káplár. — Honnét került elő? . . .

— Tudja, nem bírtam szusszal a futást s lehúzódtam egy kő árnyékába. Osztán . . ., amikor elszaladtak mellettem a taliánok, hát felvettem annak a vaskalapját, akit a hadnagy úrral levetkőztettek s mer' hallottam, hogy ehejt alább vízforrás van, hát odamentem . . . Onnét hoztam egy kalappal . . .

— Bari! Bari! — hallatszott a sátorlap mögül a zászlós izgatott hangja. — Nézze meg maga is . . . Igaz ez, vagy csak a szemem káp-rázik? . . .

A gyenge mécsvilágításnál aztán kidülledt szemmel nézték a vaskalapba karcolt nevét, ezredszámát, születése helyét és kedvesének címét is a sisak olasz gazdájának . . .

A zászlós újjongva rohant a hadnagyhoz, hogy a jelentés elküldését megelőzze, a káplár meg a szavakat kereste, hogy megdicsérje az öregembert. Szegényes szótárában azonban nem lelt megfelelőkre.

— Ember kijed, Ambrusbá'! — mondta végre megfontoltan.

— Tudom . . . — bólintott az öregember és nem csendült ki hangjából semmi büszkeség . . .

Kacsó Dénes.

SIRKŐ HELYETT.

*Az élet ablakán kiestél,
Csak én mondom még néha: Testvér!
Csöppnyi kis tested csak pár porszem,
Strod nincs már, nem vagy sehol sem.*

*Én még járom utamat árván,
S bár tudom, hogy szavam nem márvány,
E mulandó kis versbe vésem:
«Itt nyugszik Margitka testvérem».*

Falu Tamás.